

Studiul 5: Ca niște lumini în noapte

Sabat după-amiază, 24 ianuarie

De memorat:

„Faceți toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume.”

Filipeni 2:14,15

Dumnezeu le-a spus evreilor să asculte deoarece ascultarea „va fi înțelepciunea și priceperea [lor] înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!»” (Deuteronomul 4:6).

Secole mai târziu, Domnul Isus a spus: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții” (Ioan 8:12), iar cu referire la noi a afirmat: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă” (Matei 5:14). Cum putem fi acea lumină? Numai printr-o legătură strânsă cu El, „adevărata Lumină, care luminează pe orice om” (Ioan 1:9). „Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi [...] și orice limbă să mărturisească [.] că Isus Hristos este Domnul” (Filipeni 2:9-11).

Lumina și puterea cerului sunt disponibile pentru toți aceia care și-au predat viața Domnului Isus. Însă prea des fie așteptăm ca Dumnezeu să facă totul, fie propriile noastre idei și planuri ne stau în cale. De aceea cuvintele lui Pavel pentru filipeni sunt atât de relevante și astăzi.

Dumnezeu – în interior, noi – în exterior

După ce L-a prezentat pe Domnul Isus ca exemplu perfect de smerenie și ascultare de voia lui Dumnezeu, Pavel își îndreaptă acum atenția către filipeni. El le apreciază ascultarea de Domnul după ce au primit mesajul Evangheliei (vezi Faptele 16:13-15,32,33) și îi îndeamnă să persiste în această ascultare. După prezentarea vieții lui Hristos ca model și a crucii drept calea de mântuire, Pavel se concentrează acum mai direct asupra modului în care toate acestea funcționează în practică.

1. Ce vrea să spună Pavel, în Filipeni 2:12,13, prin: „Duceți până la capăt mântuirea voastră”? Cum ai descrie relația dintre credință și fapte?

Filipeni 2:12,13

¹² Astfel, dar, preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți până la capăt mântuirea voastră, cu frică și cutremur, nu numai când sunt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea.

¹³ Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea.

În aceste două versete, Pavel nu prezintă o Evanghelie diferită de cea pe care o descrie în Romani și în celelalte epistole. Putem fi siguri că mesajul lui de aici este în acord cu Evanghelia îndreptățirii prin credință predicată în Filipi și în alte locuri. Dar este important să ținem cont de tot ce spune Biblia pe un anumit subiect, mai ales pe subiectul mântuirii, care poate fi greșit înțeles.

2. Ce ne învață Romani 3:23,24; 5:8 și Efeseni 2:8-10 despre mântuire?

Romani 3:23,24

²³ Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.

²⁴ Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.

Romani 5:8

⁸ Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.

Efesenii 2:8-10

⁸ Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

⁹ Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

¹⁰ Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.

Fără îndoială, mântuirea este lucrarea lui Dumnezeu, iar noi nu putem să ne atribuim niciun merit pentru aceasta. Chiar și credința în sine este un dar, încurajat prin lucrarea Duhului Sfânt. Faptele noastre nu ne pot mântui, dar, prin nașterea din nou, Dumnezeu ne reînnoiește spiritual și ne dă puterea să facem fapte bune. Duhul lui Dumnezeu acționează în noi, făcând în stare voința noastră să aleagă binele, să reziste ispitei și să facă alegeri corecte. Astfel, „cu teamă și reverență”/„frică și cutremur” (Filipeni 2:12, NTR/VDC), noi manifestăm în exterior ceea ce Dumnezeu lucrează în interior. Înseamnă aceasta că ar trebui să ne fie frică de judecata lui Dumnezeu cu privire la eforturile noastre, adesea slabe, de a-L asculta? Desigur că nu! Această expresie se referă la conștientizarea prezenței lui Dumnezeu (vezi Psalmii 2:11) și la nevoia noastră de a-I fi supuși.

În ce moduri simți lucrarea lui Hristos în tine? Cum se împotrivește natura ta căzută lucrării lui Dumnezeu în tine și cum poți rezista acestei atracții spre rău?

Lumină într-o lume întunecată

În Filipeni 2:14, Pavel îi îndeamnă pe filipeni să facă „toate lucrurile fără cârtiri și fără șovăieli”. Provocările la adresa unității bisericii sunt atât de grave încât aceasta nu poate fi menținută fără eforturi semnificative din partea noastră. Unitatea în cadrul bisericii este un produs secundar al unirii noastre cu Hristos și al ascultării de Cuvântul Său. Și este vitală pentru mărturia noastră, așa cum subliniază Pavel, care ne cheamă să strălucim „ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15).

Într-o noapte fără lună, departe de luminile urbane, se văd mai multe stele, care par să lumineze mai puternic. Contrastul face diferența. Cu cât cerul este mai negru, cu atât stelele ies mai clar în evidență. La fel se întâmplă și cu mărturia noastră. Cu cât întunericul moral este mai mare, cu atât mai puternic este contrastul dintre viața adevăraților urmași ai lui Dumnezeu și cea a oamenilor din lume. Cât de important este, așadar, să nu lăsăm luminile artificiale ale ideilor, presiunilor și practicilor lumești să facă mărturia noastră să pălească sau să dispară cu totul!

3. Cum descrie Pavel, în Filipeni 2:15,16, ceea ce noi, în calitate de copii ai lui Dumnezeu, trebuie să fim și să facem?

Filipeni 2:15,16

¹⁵ ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume,

¹⁶ ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar.

„Fără prihană” înseamnă „fără vină, fără reproș”. Este o expresie folosită mai ales în dreptul lui Iov (vezi Iov 1:1,8; 2:3; vezi și 11:4; 33:9). Cuvântul grecesc tradus prin „curați” înseamnă literal „neamestecat, pur”. Domnul Isus, având în minte atacurile virulente la care vor fi expuși martorii Săi, ne încurajează să fim „fără răutate ca porumbeii” (Matei 10:16). Pavel ne îndeamnă în mod similar să fim „proști în ce privește răul” (Romani 16:19). Canalele media moderne nu au un conținut tocmai pur, înălțător și inspirator. De aceea practica lui David poate constitui o regulă excelentă pentru noi astăzi: „Nu voi pune nimic rău înaintea ochilor mei” (Psalmii 101:3).

Nu ar trebui să ne temem niciodată să fim diferiți – credința noastră ar trebui să ne diferențieze din ce în ce mai mult. Scopul este să strălucim „ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15). Singura cale de a face acest lucru este să nu ne conformăm acestei lumi (Romani 12:2), „ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2:16). Alegerile noastre dovedesc dacă am trăit având „ziua lui Hristos” în minte sau dacă ne-am străduit „în zadar” (Filipeni 2:16; compară cu 1 Corinteni 9:24-27).

Dacă există aspecte în viața ta pe care le-ai considera „lumești” (și cel mai probabil există), cum te poți elibera de ele?

O jertfă vie

4. Ce spune Pavel în Filipeni 2:17; 2 Timotei 4:6; Romani 12:1,2 și 1 Corinteni 11:1?

Filipeni 2:17

¹⁷ Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur, și mă bucur cu voi toți.

2 Timotei 4:6

⁶ Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură, și clipa plecării mele este aproape.

Romani 12:1,2

¹ Vă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.

² Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.

1 Corinteni 11:1

¹ Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos.

Pavel a dat deja dovadă de o atitudine surprinzător de ambivalentă cu privire la faptul de a trăi sau a muri în slujba lui Hristos (Filipeni 1:20-23). Acum el sugerează posibilitatea foarte reală de a fi „turnat ca o jertfă de băutură” (Filipeni 2:17). Această imagine provine din practica antică a libațiilor, care presupunea turnarea unui lichid (precum untdelemn, vin sau apă) ca jertfă adusă lui Dumnezeu (vezi Geneza 35:14; Exodul 29:40; 2 Samuel 23:15-17). Această aparentă „risipă” a unui prețios lichid ca act de devoțiune ne poate duce cu gândul la gestul Mariei, care a uns capul și picioarele Domnului Isus cu „mir de nard curat, foarte scump” (Marcu 14:3-9; Ioan 12:3). Deși nu era o jertfă de băutură în sensul strict al cuvântului, a fost cu siguranță un act de sacrificiu enorm care a ilustrat bine jertfa infinită a lui Hristos pentru mântuirea noastră.

Dacă avea să fie condamnat la moarte pentru lucrarea sa de răspândire a Evangheliei, Pavel s-ar fi bucurat, deoarece viața lui ar fi fost „turnată” ca o jertfă

pentru Dumnezeu. Deoarece libațiile din Biblia ebraică nu sunt, în general, de sine stătătoare, ci însoțesc o jertfă (vezi Numeri 15:1-10; 28:1-15), Pavel considera că dăruirea vieții sale era o completare potrivită la jertfa și slujba credincioșilor din Filipi, care, prin credință, au ales să-și dedice viața lui Dumnezeu ca „jertfă vie” (Romani 12:1).

Primii creștini, inclusiv cei din Filipi (Filipeni 1:27-29), erau activi în împărtășirea credinței lor. Ei mergeau să propovăduiască Evanghelia din casă în casă (Faptele 5:42). Își deschideau casele pentru studiul Scripturilor (Faptele 12:12; 1 Corinteni 16:19; Coloseni 4:15; Filimon 1, 2) și puteau să ofere argumente din Scripturi pentru credința lor (Faptele 17:11; 18:26; 1 Petru 3:15). Pionierii noștri adventiști au făcut același lucru. În loc să se bazeze pe pastori pentru a răspândi mesajul în rândul semenilor lor, ei își împărtășeau credința, organizau studii biblice și pregăteau oamenii pentru ca aceștia să fie gata pentru botez când se întorcea pastorul. Pe scurt, cu mari sacrificii personale – cu alte cuvinte, ca o „jertfă vie” –, ei au depus eforturi pentru a răspândi Evanghelia. Să facem noi oare mai puțin?

Meditează la ce ar însemna ca viața ta să fie o „jertfă vie”! Cât de mult sacrificii pentru împărăția lui Dumnezeu? Ce spune despre tine răspunsul tău?

Caracterul încercat

După ce l-a menționat pe Timotei în calitate de coexpeditor al acestei epistole (Filipeni 1:1), Pavel exprimă și cât de valoros este el printre colaboratorii săi și precizează că este un adevărat evanghelist (2 Timotei 4:5) trimis în Macedonia (1 Tesaloniceni 3:2; compară cu Faptele 18:5; 19:22) și, în mai multe rânduri, la Corint (1 Corinteni 4:17; 16:10). Anterior, el lucrase cu Pavel și cu Sila în Corint (1 Tesaloniceni 1:1; 2 Tesaloniceni 1:1) și mai târziu în Efes (1 Timotei 1:2,3; compară cu Faptele 19:22). Pavel afirmă că el și Timotei sunt „de același gând” (Filipeni 2:20, EDCR; vezi și în alte traduceri ale Bibliei). Cuvântul grecesc original (care literal înseamnă „la fel în suflet”) sugerează că Timotei se aseamăna cu Pavel în multe privințe, inclusiv în dedicarea față de Hristos, în eforturile energice de a răspândi Evanghelia și în preocuparea față de filipeni.

5. De ce crezi că Pavel vorbește atât de detaliat și pozitiv despre Timotei în Filipeni 2:19-23? Ce mai spune Pavel despre el, în 1 Corinteni 4:17; 2 Timotei 1:5?

Filipeni 2:19-23

¹⁹ Nădăjduiesc, în Domnul Isus, să vă trimit în curând pe Timotei, ca să fiu și eu cu inimă bună când o să am știri despre voi.

²⁰ Căci n-am pe nimeni care să-mi împărtășească simțirile ca el și să se îngrijească într-adevăr de starea voastră.

²¹ Ce-i drept, toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos.

²² Știți râvna lui încercată; cum, ca un copil cu tatăl lui, a lucrat ca un rob împreună cu mine pentru înaintarea Evangheliei.

²³ Pe el, dar, nădăjduiesc să vi-l trimit, de îndată ce voi vedea ce întorsătură vor lua lucrurile cu privire la mine.

1 Corinteni 4:17

¹⁷ Pentru aceasta v-am trimis pe Timotei, care este copilul meu preaiubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni în toate bisericile.

2 Timotei 1:5

⁵ Îmi aduc aminte de credința ta neprefăcută, care s-a sălășluit întâi în bunica ta Lois și în mama ta, Eunice, și sunt încredințat că și în tine.

O altă calitate a lui Timotei menționată de Pavel este „râvna lui încercată” (Filipeni 2:22). Cuvântul grecesc descrie o persoană care a fost testată temeinic prin încercări (Romani 5:4) și al cărei caracter și slujire s-au dovedit autentice (2 Corinteni 2:9; 9:13). Pavel știe că așa este și Timotei, pentru că l-a văzut dovedit în numeroasele lor colaborări la răspândirea Evangheliei.

Experiențele dificile ale vieții ne pun la încercare tăria interioară și arată cine suntem cu adevărat. „Viața ne disciplinează. [...] Vor exista provocări care ne pun la probă temperamentul și numai făcându-le față cu o atitudine adecvată se dezvoltă harul creștin. Dacă jignirile și insultele sunt suportate cu blândețe, dacă vorbelor insultătoare li se dau răspunsuri prietenoase, iar actelor de agresiune li se răspunde prin bunătate, aceasta este dovada că Duhul lui Hristos locuiește în inimă.” Dacă

„toate greutățile și supărările pe care suntem chemați să le suportăm [...] sunt trecute cu bine, ele dezvoltă un caracter ca al lui Hristos și îl deosebesc pe creștin de cei lumești” (Ellen G. White, Mărturii pentru biserică, vol. 5, p. 344).

Gândește-te la greutățile și neplăcerile cu care te-ai confruntat recent! Au fost ele „suportate cu blândețe” și „trecute cu bine”? Ce poți face pentru ca aceste experiențe să te ajute să devii mai disciplinat?

Apreciați-i pe astfel de oameni!

6. Cum îl descrie Pavel pe Epafrodit în Filipeni 2:25-30? Ce atitudini și acțiuni ale acestui slujitor creștin îi dezvăluie caracterul?

Filipeni 2:25-30

²⁵ Am socotit de trebuință să vă trimit pe Epafrodit, fratele și tovarășul meu de lucru și de luptă, trimisul și slujitorul vostru pentru nevoile mele.

²⁶ Căci dorea fierbinte să vă vadă pe toți; și era foarte mâhnit, pentru că aflaserăți că a fost bolnav.

²⁷ Ce-i drept, a fost bolnav și foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el. Și nu numai de el, ci și de mine, ca să n-am întristare peste întristare.

²⁸ L-am trimis, dar, cu atât mai în grabă, ca să-l vedeți și să vă bucurați iarăși și să fiu și eu mai puțin mâhnit.

²⁹ Primiți-l deci în Domnul, cu toată bucuria; și prețuiți pe astfel de oameni.

³⁰ Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte și și-a pus viața în joc, ca să împlinească ce lipsea slujbei voastre pentru mine.

Deși menționat doar în această epistolă, aflăm multe despre Epafrodit. Judecând după numele lui (care face trimitere la cultul Afroditei), el s-a convertit dintr-un mediu păgân. Faptul că este numit „tovarășul meu de lucru” sugerează că era activ în slujire, poate alături de Pavel în Filipi. Faptul că era tovarăș „de luptă” (compară cu Filipeni 1:27) se referă probabil la dificultățile cu care s-a confruntat Epafrodit în răspândirea Evangheliei, fiind dispus chiar să-și riște viața (Filipeni 2:30).

În calitate de „trimis/sol/mesager” (gr. apostolos) desemnat de biserica din Filipi, Epafrodit a fost însărcinat să-l ajute pe Pavel în închisoare (Filipeni 2:25). Tot lui i-au încredințat filipenii darurile lor financiare pentru a i le duce lui Pavel (Filipeni 4:18). Acești bani erau de o importanță vitală, deoarece mâncarea, îmbrăcămintea, așternuturile sau alte lucruri necesare deținuților romani trebuiau cumpărate din banii deținuților sau aduse de familie și prieteni (compară cu Faptele 24:23). Spre sfârșitul celei de-a doua întemnițări la Roma, Pavel i-a cerut lui Timotei: „Caută de vino înainte de iarnă” și „adu-mi mantaua” lăsată la Troa (2 Timotei 4:21,13). Se pare că Pavel avea nevoie de această haină groasă de lână în celula sa rece din piatră. Tot Epafrodit a fost cel însărcinat să ducă această epistolă înapoi la Filipi (vezi Ellen G. White, Faptele apostolilor, p. 479).

Poate din cauza problemelor din Filipi (vezi Studiul 4), Pavel a „socotit de trebuință” (Filipeni 2:25) să-l trimită pe Epafrodit înapoi mai devreme decât fusese prevăzut, așa că îi îndeamnă pe filipeni să-l primească „în Domnul, cu toată bucuria” (Filipeni 2:29). Pavel vrea să se asigure că ei nu își fac griji în legătură cu situația lui din închisoare și subliniază că Epafrodit este genul de om care trebuie prețuit de creștini, nu datorită bogăției sau statutului social, ci pentru spiritul de sacrificiu ca al Domnului Isus (Filipeni 2:6-11,29,30; compară cu Luca 22:25-27). Cuvântul grecesc care înseamnă „a prețui” sau „a cinsti” apare doar de câteva ori în Noul Testament, în legătură cu: (1) robul la care sutașul „ținea foarte mult” (Luca 7:2); (2) cei onorați prin locul oferit la un ospăț (Luca 14:8) și (3) Domnul Isus, ca piatra „scumpă” (1 Petru 2:4,6). Epafrodit trebuie să fi fost un om credincios dacă a ajuns inclus în această categorie.

Un gând de încheiere

„Cel mai aproape de Hristos va sta acela care pe pământ a fost pătruns cel mai mult de spiritul iubirii Sale pline de jertfire – iubirea care «nu se laudă, nu se umflă de mândrie [...] nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău» (1 Corinteni 13:4,5) – iubire care îl îndeamnă pe ucenic așa cum L-a îndemnat și pe Domnul nostru să dea totul, să trăiască, să lucreze și să Se sacrifice, chiar până la moarte, pentru mântuirea omenirii. Spiritul acesta s-a manifestat în viața lui Pavel” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus/Hristos, Lumina lumii*, p. 549).

„Nu este prea departe timpul când încercarea va veni pentru fiecare suflet. Ni se va impune semnul fiarei. Aceia care pas cu pas s-au supus cerințelor lumești și s-au conformat obiceiurilor lumii nu vor găsi că este o problemă grea să se supună puterilor ce vor fi atunci, în loc să suporte batjocurile, insultele, amenințarea cu închisoarea și moartea. [...] Când mulțimi de frați falși se deosebesc de cei adevărați, atunci cei ce erau în umbră vor ieși în față și cu osanale vor intra în rânduri sub steagul Domnului Hristos. Cei care au fost timizi și neîncrezători în ei înșiși se vor declara explicit pentru Hristos și pentru adevărul Său. Cel mai slab și cel mai ezitant din biserică va fi atunci ca David – hotărât să facă ceva. Cu cât este mai adâncă noaptea pentru poporul lui Dumnezeu, cu atât stelele sunt mai strălucitoare. Satana îi va hărțui groaznic pe cei credincioși, dar în Numele lui Hristos ei vor ieși din această situație mai mult decât biruitori” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 81, 82).

Zilnic: 2 Samuel 10 – 16; Ellen G. White, Dietă și hrană, cap. 2, „Efectul asupra influenței și utilității” – „Cumpătarea, un sprijin pentru stăpânirea morală”

1. Până când le-a spus David slujitorilor lui foarte batjocoriți să rămână în Ierihon?
2. Unde a plecat Natan după întâlnirea în care l-a muștrat pe David?
3. Pe cine a încetat să mai urmărească David?
4. De ce a permis David să fie blestemat?
5. Ce alimente ar trebui să se găsească pe mesele tuturor celor care pretind că se pregătesc de schimbarea pentru cer?